

ΕΝΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ ΠΟΥ ΤΟΥΡΚΕΨΕ

Ο ΣΟΥΚΙΟΥΡΜΠΕΗΣ

‘Η ἐπανεστάσεις τῶν Μανικτῶν. ‘Η μάχη τοῦ Ἀλμυροῦ καὶ τὰ δύματά της. Πόλεις αὐθίκων μόνο δύο. Μαυρομιχαλαῖοι. ‘Ο μικρός Γίώργης Μαυρομιχάλης πού πέθανεν στο Τεύχος. ‘Ενα συγκινητικό μνημόνιο στη Μάνη. ‘Υστερ’ ἀπὸ πελλάχρονά. ‘Ο Τούρκης ναύαρχος Σουκούμπης ἐπισκέπτεται τη Μάνην... Μιά δέξαφνη μελαγχολία. ‘Η ἐπίσκεψις στὸν πύργο τῶν Μαυρομιχαλαίων. Μισή ἀφάντων τραγυδούς. Μίτρες καὶ γυνές. Σκηνή σπαραγμού. Οπουτική μητέρας ἀρνείται ν’ ἀναγνωρίσει τὸ παιδί της. ‘Ο σπαραγμός τοῦ Σουκούμπητος. Τὸ δράμα τῆς γρηγόρης Μαυρομιχαλαῖας, κατ.

HΜάνη πούλι πόριν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασιν, βρισκόταν κάθε τοῦ σὲ πόλει μὲν μὲ τοὺς Τούρκους, οἱ διοίσι ποτὲ δὲν κατόρθωσαν νό τὴν ὑπόταξιν ἐντελῶς. "Εταὶ καὶ στὰ 1769 ηρώική αὐτῇ ἐπαρχία εἶγε σηκώσει καὶ πάλι τὰ ὑπάρχαντα καταπέτων. Μὰ οἱ Τούρκοι ἥσαν ἀναρρήματοι, μιτολόναυσαν ὀλλαγῆσαι, ἐνὸν οἱ γεννάτοι Μανιάτες μετριότυσαν σὲ ἔκαποντάδες μάρον.. Γ' αὐτὸν καὶ αὐτῆς ἔξεγερος κατεστάλη μὲ τὴν μάρη ποὺ δόθηκε στὸν Ἀλμυρὸν τῆς Μάνης. Στὴ μάρη αὐτὴ ὅλοι οἱ Μανιάτες σοτάρων πολεμοῦντας τὸν ἔχοντα ἄγνοιαν. Αὐτὸν μονάχον κατώρθωσαν νά σφιν, ὃ Πιέρρος Μαυροχάλιών καὶ ὁ μαρφός γυνός τον Γιώργης. Καὶ ὁ μὲν Πιέρρος γίλιτσος πέφευτος στὴν δάλασσα καὶ κολψαπτόντας, ἐνὼ τὸ αἷμα ἐτρέψε ποτάμι ἀπὸ τὶς πληγῶν του, τὸ δὲ παύδι τον συνειρήθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους. "Εταὶ οἱ μαρφός Μαυροχάλιών ἔγινε ἀλημάλιοτος τοῦ ἀρχηγού τὸν Τούρκων Κατεπάνω Πασσᾶ, ὃ ὀποῖς, γυριζόντας στήν Πόλιν, τὸν ἐπίσημον καὶ αὐτὸν μαζῆ του, ὡς λάρυρο.

Οι μαρτυροί
Οἱ μαρτυροὶ Γιώργης ἦταν τόσο ὄμορφος, ὥστε γρή-
γορα ἔτινε τὸ ἀντικείμενο τῆς λατρείας τῶν σινάγηγον
τοῦ Κατεπέννου Πασσᾶ. Γρήγορα μάλιστα τὸν τιοθέτην
αὖθαγαχάντάς τον ^{ν'} ἀσπασθῆ τὴν πίστιν τοῦ
Μοιάζει.

Τὴν ίδια σχεδὸν ἐποκήν, κάτω στὴ Μάγη, στὸν πώ-
γο τῶν Μαρφουζαλίων, γνόνταν ἔνα πένθιμο μυημό-
νο. Πάνω ἀπὸ τὸ δύσκο λιό της τάλαινβη ἐτρεχαν ἄφθο-
να τὰ δάζωνα τοῦ Πιέρφρου καὶ τῆς ση-
μέρου τοῦ Αἰκατερίνης Μαρφουζαλή.
Μᾶ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Μαράτες ἔκλαι-
γαν γιὰ τὴ θλεβερὴ αὐτὴ τελέτη, ποὺ
ήταν τὸ μυημότων τοῦ νεαροῦ Γιώργη
Μαρφουζάλη, ὁ ὃποιος εἶχε τοιφεύει
καὶ τὸν ὅπιον οἱ γονεῖς του θεωροῦσαν
πειρανεγρό.

Λίγα χρόνια, μετά τὴν τελετὴν αὐτῆς, οὐ πιέζοντας τὴν ἀρχηγίαν τῆς ὑπογενείας, τους στὸ μεγαλείτερο ἄποτα τὰ ἐνέσια παιδία του, τὸν Πέτρο, ποιὸς ἔγινε νιτερός τηγανεύων τῆς Μάρτης μὲ τὸ δύναμια Πετρόπιτην.

Χρόνια πολλά πέρασαν από τότε...
Ἐνα δραδί πρωὶ τὸν 1814, ὁ Πέ-
τρος Μαργουράκης, καθὼν κατόπιν στα-
παδίθιο τοῦ πύργου του, εἶδε μιὰ μοῖ-
ηα Τούρκου στόλου να μπαίνει μέσω
στοῦ λιμάνι. Ο στόλος αὐτὸς, ὁ όποιος ή-
το τοῦ Τούρκου νανάγον Σουλτάνητερ
εράλια τῆς Μάνης από τὰς πειρατάς πο-

Μόνις ὁ στόιος ἀγύρωφος δόλερος, δ. Πέτρος Μανωλουπάκης ἀνέβιρε αὐτόλητος στὴν Τορκικὴ ναυαρχίδα, ἀπόστολονθεμένος ἀπὸ τοὺς δύοντας του φροντισμένους καράμια, τὰ δύοτα μὴτελεῖ νῦν προσφέρει δέος στὸν Τόροντον ναύαρχον. Ὁ Σουνιόβαρος, μόνις τὸν εἶδε, ἔσαι-
νε πάξις ἐξανθίζεται ἀπὸ τὸ περούκαρον καὶ ἀντέβειον ἀνάπτειαν τοῦ πειρατῶν,
καὶ τὸν παρασάλειον νὰ τὸν βοηθήσῃ στὸν καταδίωξιν τῶν πειρατῶν.
Ο Μανωλουπάκης πρόγνωτι τὸν ἑστίθησε μὲ τὸν ποντικὸν στὸ
ἔργο του, διὸ δ. Σουνιόβαρος, κατενθύσασθεν για αὐτῷ, τὸν
ὑπαστρέψας πόλι, μόνις δὰ γοργὸς στὴν Πύλη, μὴ ἔκανε εἰσήγησην
τῶν Υψηλῶν. Πύλη γάν νὰ τὸν ἀντασθεῖν γάν τὶς ἀπονοεῖσες του.

Τά πάντα ήσαν ἔπομα πειρά για την ανταπόκριση για τις υπέρθεσεις του. Τών παραμονή δύναμης της ἀνάχρονης ποιητικής των ουρανού και της γης, της φύσης και της ανθρώπης, στην ποίηση της ναυαγίδης τους, καθώς καθόδησαν στην πρόσφατη της ναυαγίδης τους, κατά την οποία προσέτελε στην πορεία της ποιητικής της πρώτης τον Μαυρομαχαλίουν, φωνάντων πολὺ μελαγχολικώς και βυθισμένος σε λυπή και θλίψης σχένειν. Οι ἄξεμοπατικοί του στεκάνθισαν δάλγονα του ἀνίτητου και ἀμύλητου, οιθύμουντο τη σιωπή τοῦ δράχγησθος τους, διπά, ἀξεραντά, κατάπληξτοι των εἰδῶν νῦ δαρκοῦνται στην παιδί. Ο Σούκονομπετες σπύστωνε μόνο τά δάρκων της παιδιάς του και, φωνάζοντας τὸν ὑπασπιστή του, τοῦ εἶπε : «Πήγαινε γρήγορα στὸν πύργο τῶν Μαυρομαχαλίων και πές σου Καπετάν Πέτρο ὅτι νὰ ἔπειτε λόγο τὸν διαταγὴ του...» Ο ἄξεμοπατικός ἐπεστάνει μάρτυρας ἀλέοντας τὴν ἔπειτα λόγο τὸν διαταγὴ του...

"Υστεο' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Τοῦρχος ναύαρχος, μαζὶ μὲ τὸ ἐπι-

·Ο Σουχιούρμπεης

—Ποιός είσω; Δεν σέ ξέρω! δχι....
—Είμαι τὸ παιδί σου!... Είμαι ὁ γυνός σου!... Είμαι ὁ Γιώργης
απονήσει τότε σάγη τοξίδιον ὁ Τούρκος καήσαρος.

Ἡ Μανιομιχάλανα τὸν κύνταξε γιὰ μᾶ στιγμὴ προσεχτικὰ καὶ ἔπειτα τρόβηξε μὲ βία τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του καὶ τὸ ἐλευθέ-
ωσε.

—Τὸ παδί μου; Ὁ Γιώργης μου; εἰπε διστάζοντας ἀκόμα, σὰν νὰ ωρτούσε τὰ μητρικά της σπλάχνα.

Καὶ ἀμέσως, στρέφοντας πρὸς τὸν Σουηκόντιπεν, ἐπόσθιεσε :
— "Οχι!... "Οχι!... Δὲν σὲ ξέρω ἐσένα γιὰ παιδί μου... Δὲν θέλω

νύ σε ξέφω γιὰ παδί μου ! . . . Φύγε, Φύγε ! Τουρκαλά ! . . .
—Μάνα!... Μάνα!.. Φωνάζει συντετοιμένος
· Συνορούντες

—Μή μὲ λέας μάνα, Τουρκαλά! τοῦ ἀπαντάει
ἄγρια ή Μανιτίσσα, Ἀφοῦ γίνηκες Τούρκος,
δὲν είσαι πειά παιδί μου... Φύγε! Φύγε ἀπό

Ο Σουκιούρητενς πέφτει τώρα, κλαίγοντας και σπαράζοντας στά πόδια της και, φιλιώντας μπρόστις μονιμά...

τα ἀδάπακα, τῆς ἀπαντέα :
—Συγχρόεσε με, συγχρόεσε με, μανοῦλα μου!
Είμαι παιδί σου!... Είμαι δι Γιώργης σου!...
Τί φτωάλι ό δυστηχισμένος ἄν τούρκεψα... "Η-
μουν πολὺ μικρός δταν μὲ πήραν οι Τούρκοι
στὸν 'Αλινοῦ

—Κάλλιο νὰ πέθαινες, ἔσοημε, παρὰ πὸν ἀλ-

